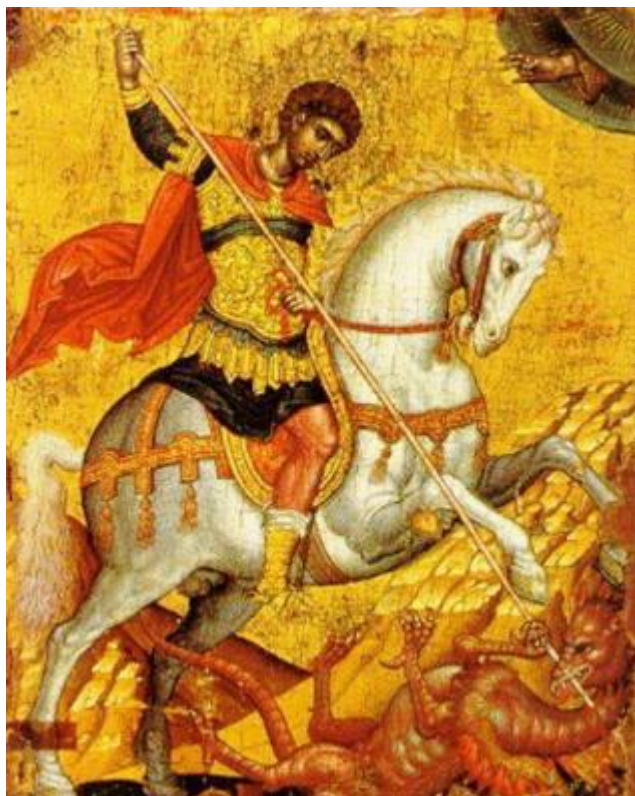

Βίος και μαρτύριο του αγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου (2ο μέρος)

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

Η φήμη διαδόθηκε γρήγορα. Η βασίλισσα, γεμάτη από θεϊκό έρωτα, κατέφθασε στον τόπο και κήρυττε άφοβα τον Χριστό σαν αληθινό Θεό. Και από τον λαό, όλο και περισσότεροι πίστευαν.

Ο βασιλιάς ζήτησε να του φέρουν τον Άγιο και του είπε: «Είμαι σε απορία, ποιός επιτέλους σε κρατάει ζωντανό;». «Γνωρίζω είπε ο Γεώργιος ότι αν σας πω την αλήθεια δεν θα πιστέψετε. Η Θεία Γραφή λέει για σας ότι η σοφία σε κακότεχνη ψυχή δεν εισέρχεται. Γι' αυτούς όμως που είναι γύρω από σας και πιστεύουν, θα πω ότι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος, με φυλάει από κάθε βάσανο, όπως φυλάει και κάθε πιστό. Να λοιπόν, σας το ξαναλέω!».

Απορούσε ο βασιλιάς με ποιό φρικτό θάνατο, θα μπορούσε να νικήσει επιτέλους τον «αθάνατο» αυτό νεαρό, που τον είχε ρεζιλέψει τόσες φορές. Ξεπήδησε τότε ένας μάγος που λεγόταν Αθανάσιος και είπε στον βασιλιά, προκειμένου να αποσπάσει την εύνοιά του: «Διάταξε βασιλιά, να τον ποτίσω ένα δηλητηριώδες ποτό που μόλις το πιεί, θα κοπούν τα σπλάγχχα του και με φρικτούς πόνους θα πεθάνει μπροστά μας». «Κάνε γρήγορα του λέγει ο βασιλιάς διότι με έχει ταλαιπωρήσει με τα περίεργα που κάνει. Και για να βεβαιωθούμε για την ενέργεια του δηλητηρίου που λες, να βγει από την φυλακή ένας κακούργος και να πιεί αμέσως από αυτό, για να βεβαιωθούμε μήπως κι εσύ κάνεις κάτι υπέρ του Γεωργίου». Πότισαν τον κακούργο και σχεδόν αμέσως έπεσε σπαράζοντας στην γη, άφριζε και έβγαζε αίμα από το στόμα, μέχρι που πέθανε ελεεινά μέσα σε αφόρητους πόνους.

Χάρηκε ο Διοκλητιανός και είπε στον Γεώργιο: «Έφθασε ο καιρός του θανάτου σου άθλιε. Τώρα θα ελεγχθούν οι προηγούμενες μαγείες σου». Διαταζει τον Αθανάσιο να δώσει στον Γεώργιο το φάρμακο. Όλοι κοίταζαν με φόβο και λύπη προς τον

μάρτυρα. Αυτός όμως άρπαξε κυριολεκτικά το δηλητήριο, το σταύρωσε με πίστη και θάρρος και είπε: «Κυριε Ιησού Χριστέ, εσύ που είπες σ' αυτούς που Σε πιστεύουν, ότι κι αν ακόμα πιουν κάτι θανατηφόρο δεν θα τους βλάψει, δείξε και τώρα την δύναμή σου». Ήπιε όλο το δηλητήριο όπως κάποιος πολύ διψασμένος πίνει νερό και ενώ περίμεναν όλοι να πάθει ότι και ο κακούργος, ο Γεώργιος είπε: «Μάταια κουράζεσαι βασιλιά! Μάθε ότι ούτε δηλητήρια, ούτε φωτιά και θηρία, ούτε τροχοί και μαστίγια, ούτε οποιοδήποτε άλλο μαρτύριο επινοήσεις, θα με χωρίσει από τον Χριστό μου».

Ο Αθανάσιος και πολύ πλήθος κόσμου, βλέποντας τον κακούργο νεκρό και τον Γεώργιο υγιέστατο να μιλάει με τέτοια αφοβία στον βασιλιά, είπαν: «Αλήθεια, τι άλλο είναι αυτό, παρά παρουσία της θεότητας του Χριστού που έσωσε τον Γεώργιο. Ας ξεχάσουμε τις πλάνες των ειδώλων. Ο Θεός του Γεωργίου είναι αληθινός και ζωντανός ανάμεσά μας».

Ο θυμός του βασιλιά ξεπέρασε κάθε όριο. Διατάζει πάραυτα τον θάνατο του Αθανασίου και όσων τόλμησαν να πουν ότι ο Χριστός είναι Θεός και γυρνώντας μανιασμένος λέει στον Γεώργιο: «Εγώ θα διαλύσω τα σοφίσματα και τις μαγείες σου». Διέταξε τότε να φερουν σιδερένια παπούτσια γεμάτα καρφιά, τα έκαψαν ισχυρά στην φωτιά, τα φόρεσαν με μανία στα πόδια του Γεωργίου, κρατώντας τα με λαβίδες και τον έστειλε να κλειστεί στην φυλακή.

Έβλεπε κανείς την προθυμία του μάρτυρα, διέκρινε τον θεικό του ζήλο, αλλά αδυνατούσε προς στιγμή να περπατήσει από τους πόνους. Τότε με ρόπαλα τον κτυπούσαν να περπατήσει• δάκρυα ξεπήδησαν από τα μάτια του. «Τρέχε Γεώργιε» είπε και ταυτόχρονα ψέλλισε: «Κύριε, Κύριε σώσέ με στην θλίψη μου. Εσύ είσαι η καταφυγή μου, για το όνομα σου πάσχω. Γνωρίζεις την προθυμία της ψυχής μου και του σώματός μου την αδυναμία. Μη με εγκαταλείπεις, να μην πουν οι άθεοι αυτοί, που είναι ο Θεός του Γεωργίου; Να μην πει ο διάβολος ότι έγινε ισχυρότερος από Σένα». Και πάλι απάντηση με φωνή δόθηκε από τον Θεό στην ψυχή του: «Θάρρος Γεώργιε, μαζί σου είμαι». Άκουσε την φωνή αυτή και ταυτόχρονα πήρε πνευματική δύναμη, ώστε να περπατήσει μέχρι την φυλακή με τα φοβερά αυτά υποδήματα.

Και πάλι το πρωί στο δικαστικό βήμα ο βασιλιάς του είπε: «Με πολύ θράσος υπομένεις τα βασάνα• μέχρι πότε θα αντέξεις;». Και ο Γεώργιος του είπε: «Εγώ βέβαια, δέχομαι αντιλήψεις της χάριτος του Θεού μου και κάνω υπομονή με την δύναμή του, έτσι που τα βασανιστήριά σου να τα θεωρώ παιχνίδια μικρών παιδιών. Εσύ όμως είσαι πνευματικά τυφλός και παιχνίδι στα χέρια των δαιμόνων• ποιά είναι η ελπίδα σου να λατρεύεις αναίσθητα και κωφά ξόανα για θεούς; Καλύτερα να ντρέπεσαι να ονομάζεις θεούς αυτούς που έζησαν με πορνείες και φόνους και

τώρα βρίσκονται στην άσβεστη φωτιά, που περιμένει κι όσους τους σέβονται».

Πάλι ντροπή, έκπληξη και θυμός ακολούθησαν τα λόγια του μάρτυρος και διαταγές να τον μαστιγώνουν με νεύρα βοδιών και νύχια σιδερένια να ξεσχίζουν τις σάρκες του. Αλλά αυτός ήταν έμπλεως θείας Χάριτος και φαινοταν σαν να έπασχε κάποιος άλλος.

Ο Μαγνέντιος υποκρινόμενος φιλανθρωπία, ζήτησε να κατεβάσουν τον Γεώργιο από το ξύλο του μαρτυρίου, το οποίο αφού έγινε, του είπε: «Εάν θέλεις, σύμφωνα με την διδασκαλία σου να γίνουμε Χριστιανοί, δείξέ μας ένα θαύμα. Βλέπεις εκείνους τους τάφους; Ανάστησε έναν από τους νεκρούς και θα πιστέψουμε στον Θεό σου».

Ο Γεώργιος του είπε: «Στον Θεό μου, που δημιούργησε τα πάντα “εκ του μη όντος”, είναι εύκολο να αναστήσει και τον νεκρό, αλλά το σκοτάδι της ασεβείας σας σκεπάζει και είστε μεθυσμένοι από την απάτη του εχθρού. Κι αυτό το θαύμα θα γίνει, και πάλι άπιστοι θα μείνετε. Αλλ’ εγώ για τον κόσμο που είναι γύρω μας, θα παρακαλέσω την φιλανθρωπία του Θεού, να κάνει αυτό το θαύμα μπροστά στα μάτια σας». Γονάτισε κι από το βάθος της καρδιάς προσευχήθηκε: «Χριστέ Βασιλεύ, που για την σωτηρία των ανθρώπων ανέχθηκες Σταυρό και υπέμεινες επονείδιστο θάνατο• Εσύ που θέλεις όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να έλθουν σε επίγνωση της αλήθειάς Σου• Εσύ που με τους Αγίους Αποστόλους Σου εμεγάλυνες την παρουσία Σου με τα θαύματα που εργάστηκες δι’ αυτών, για την επιστροφή των πεπλανημένων λαών• Αυτός και τώρα άκουσε την προσευχή μου και ανάστησε έναν από αυτούς τους νεκρούς, για την δόξα του προσκυνητού Σου Ονόματος και του συνανάρχου Σου Πατρός και του Αγίου Πνεύματος».

Τελείωσε την προσευχή του και ισχυρός σεισμός έγινε• σωρός από χωματα μετακινήθηκε και εμφανίστηκε κάποιος από αυτούς που είχαν πεθάνει από παλιά. Το πλήθος έμεινε άναυδο! Ο νεκρός, ζωντανός πλέον, διέσχισε το πλήθος και έπεσε στα πόδια του Μάρτυρος λέγοντας: «Σε παρακαλώ, δούλε του Υψίστου Θεού, δώσε μου την εν Χριστώ σφραγίδα (δηλ. το Βαπτισμα)». Κι ο Γεώργιος του είπε: «Εάν πιστεύεις στον Θεό που σου ξανά-δωσε την ζωή, θα σωθείς». Κι αυτός: «Πιστεύω -είπε- στον Χριστό, τον μεγάλο Θεό• Αυτόν που μόλις με την προσευχή σου από τους νεκρούς με ανέστησε». Αλλ’ ο βασιλιάς και οι γύρω από αυτόν, γεμάτοι έκπληξη, γρήγορα ρωτούσαν: «Πες μας το όνομά σου• με ποιό τρόπο έζησες και πότε;». Κι αυτός: «Το όνομά μου είναι Τωβίδ, ιερέας δε των ψεύτικων θεών ήμουν και πέθανα πριν την παρουσία του Χριστού και παραπέμφθηκα στους τόπους της αιώνιας κολάσεως με τους ομοίως υποδουλωμένους στην πλάνη μου». Κι ο Γεώργιος: «Σε σένα μιλώ, που επανήλθες παράδοξα από τον θάνατο στην ζωή. Πήγαινε σε έναν ποταμό, κατάδυσε τον εαυτό σου τρεις φορές μέσα στα νερά, στο

Όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, καθάρισου στο θείο αυτό λουτρό και πήγαινε χαρούμενος στον παράδεισο με όποιον τρόπο γνωρίζει ο Κύριος». Ήταν φυσικό, μετά από αυτό το γεγονός, να πιστέψουν πλήθος κόσμου και στρατιωτών στον Κύριο Ιησού Χριστό, θαυμάζοντας την δύναμή Του.

Ο σκληροτράχηλος όμως και αλαζόνας Διοκλητιανός, βλέποντας τι έγινε, γεμάτος από ακάθεκτη μανία είπε: «Μα τους Θεούς, ο Γεώργιος είναι μάγος και παρουσίασε σε σχήμα ανθρώπου κάποιο πνεύμα για να εξαπατήσει τους αφελείς». Κοιτώντας αυτόν και τους περί αυτόν, λυπημένος ο Γεώργιος είπε: «Αλλοίμονο στην αφροσύνη και την ανοησία σας• με τόση πείρα γευθήκατε και είδατε την δύναμη του Θεού μου και ακόμα τολμάτε να βλαστημάτε; Φαντασία θεωρείτε αυτό το τεράστιο γεγονός της δυνάμεώς Του; Ας μην απατάσθε• οι πονηρές φαντασίες δεν αντέχουν ούτε την επίκληση του ονόματος του Χριστού!».

Ο βασιλιάς έστειλε σιδηροδέσμιο τον Γεώργιο πάλι στην φυλακή κι αυτός γεμάτος ντροπή πήγε στο παλάτι.

Το υπερφυές όμως γεγονός της αναστάσεως του νεκρού, διαφημίστηκε σε κάθε πόλη και χώρα, ώστε σαν ποτάμια ο κόσμος έτρεχε στην φυλακή, έδιναν χρήματα και δώρα στους δεσμοφύλακες για να δουν τον Γεώργιο και ν' ακούσουν την διδασκαλία του. Ταυτόχρονα πολλοί άρρωστοι γίνονταν υγιείς -όπως την εποχή των Αποστόλων- πράγμα που χαροποιούσε το πλήθος και πίστευαν• και η πίστη στον Χριστό εξαπλωνόταν.

Την εποχή εκείνη οι αγρότες χρησιμοποιούσαν τα βόδια για το όργωμα και τις μετα-φορες. Ένας αγρότης με το όνομα Γλυκέριος, έφθασε πονεμένος στην φυλακή, διότι ψόφησε το βόδι του και παρακαλούσε τον Γεώργιο λέγοντας: «Κύριε το βόδι αυτό, μου ήταν τόσο χρήσιμο• ζούσα απ' αυτό και πριν από λίγο ξεψύχησε». «Εάν πιστεύεις στον Θεό μου, θα αναστηθεί το ζώο σου» του είπε ο Γεώργιος και βεβαιώνοντας ο Γλυκέριος ότι πιστευει, ο Γεώργιος του είπε: «Πήγαινε και θα το βρεις υγιές». Πράγματι, έτσι συνέβη! Όμως, ενώ ο Γλυκέριος έγινε απόστολος του γεγονότος, αμέσως τον συνέλαβαν οι στρατιώτες και τον παρέστησαν στον βασιλιά, ο οποίος διέταξε να τον κατακόψουν μεληδόν.

Ο Γλυκέριος δάκρυσε και αμέσως ζήτησε με προσευχή την δύναμη του Χριστού, επικαλούμενος τις προσευχές του Γεώργιου κι άκουσε φωνή που του έλεγε: «Έλα, Γλυκεριε, κοντά μου με χαρά• μου είσαι αγαπητός και χρήσιμος». Μ' αυτόν τον τρόπο μαρτύρησε.

Τα θαυμαστά γεγονότα συνέχιζαν να συμβαίνουν στην φυλακή συνεχως, ώστε να πληθαίνουν οι πιστοί. Ο Διοκλητιανός, που πίστευε ότι με τον διωγμό θα

εξαφανίσει τους πιστούς και την Εκκλησία, βλέποντας αντίθετα αποτελέσματα με την επιρροή του Γεωργίου, έπεσε σε μελαγχολία και γεμάτος μανία διέταξε να πυρωθεί ένα χάλκινο κρεβάτι και να απλώσουν δέσμιο τον Γεώργιο πάνω σ' αυτό. Κι ενώ ήδη άρχισαν να δαπανώνται οι σάρκες του, ο Γεώργιος έχοντας την πείρα της απερίγραπτης προστασίας του Κυρίου, ζητούσε με προσευχή την ανίκητη του Χριστού συμμαχία, που κατά το πλήθος των θλίψεών του έσπευσε και γέμισε την καρδιά του με παρηγοριά, την φωτιά την έκανε δροσιά, τις αλυσίδες τις έσπασε και τον Γεώργιο τον παρέστησε τελείως υγιή.

Τέτοια απερίγραπτα σε μεγαλοσύνη γεγονότα, διαβάζουμε στους βίους των Αγίων Αποστόλων, όπως του Ιωάννη του Θεολόγου, του Πέτρου και του Παύλου κ.α.. Θαυμάζει όμως κανείς την πόρωση και τον σκοτισμό του ηγεμόνα. Και μπορούμε να θυμηθούμε την παραβολή του πλούσιου και του πτωχού Λαζάρου στο Ευαγγέλιο, όταν ο πλούσιος μέσα από τις τιμωρίες παρακαλούσε να στείλει ο Θεός τον Λάζαρο στους ζωντανούς συγγενείς του, ο Πατριάρχης Αβραάμ του είπε: «Έχουν τον Μωυσή και τους Προφήτες• αν δεν ακούσουν σ' αυτούς, ούτε και νεκρό αν δουν αναστημένο θα πιστέψουν».

Ο Διοκλητιανός θεώρησε μαγεία το γεγονός και ο Μαξιμιανός ζήτησε να ποτίσουν τον Γεώργιο, λιωμένο σε μεγάλη θερμοκρασία μολύβι «για να δούμε είτε αν μπορεί να νικήσει την εσωτερική φλόγα, όπως νίκησε την έξω». Όμως και πάλι τίποτε δεν συνέβη στον Γεώργιο και η απορία με τον θυμό, κατέκαιγαν τους ηγεμόνες.

Του έδεσαν μια πέτρα στον λαιμό, τον κρέμασαν ανάποδα σε ξύλο, άναψαν φωτιά και τον κάπνιζαν μέχρι το βράδυ που τον έκλεισαν πάλι στην φυλακή.

Την επομένη, τον έρριξαν σε ένα φοβερό χαλκούργημα, όπου κυριολεκτικά κατακοπηκε το σώμα του από το πλήθος των σπαθιών και μαχαιριών που υπήρχαν εκεί. Σ' αυτή την φρικτή κατάσταση έθεσαν σε λεκάνη πλέον το σώμα του Αγίου και τον έκλεισαν πάλι στην φυλακή. Την νύκτα όμως αυτός ο ίδιος ο σαρκωθείς Χριστός, μέσα σε φως ουράνιας δόξας, στάθηκε δίπλα του και του είπε: «Έχε θάρρος Γεώργιε! Δεν έφθασε ο καιρός της μεταστάσεώς σου. Πρέπει να ανταγωνιστείς ακόμη τους βασιλείς της γης, μέχρι να καταβάλεις την ασέβειά τους. Και πολλά πλήθη πιστών θα μου προσφέρεις• και μετά θα σε πάρω κοντά μου• θα σε ενδύσω με την στολή της αφθαρσίας και θα κατακοσμήσω το κεφάλι σου με ολόφωτο δοξασμένο στεφάνι της δικής μου βασιλείας».

Η παράδοση αυτή παρουσία του Κυρίου, του χάρισε αυτομάτως πληρη υγεία, του έδωσε ευεξία και χαρά υπερβάλλουσα, είδε φανερά μπροστά του μέσα στο γλυκύτατο φως σαν αστραπή, τον Κύριο και άκουσε τα γεμάτα γλυκύτητα λόγια Του, έγινε κοινωνός της δόξας που του υποσχέθηκε, πρόσπεσε στα πόδια Του

ευχαριστώντας με δάκρυα την τόση πολλή πατρική προστασία Του. Ο Κύριος όμως γεμάτος αγάπη τον ανασήκωσε, τον ευλόγησε με το δεξί Του χέρι και του είπε: «Έχε ανδρεία Γεώργιε• νίκησε μέχρι τέλους την μανία των βασιλέων». Αυτά είπε και εξαφανίστηκε. Ο μάρτυς όμως μέσα στην φυλακή, ήταν όλος μέσα στο φως και στην χαρά και η αγαλλίαση που του άφησε η παρουσία του Κυρίου ήταν ανέκφραστη.

Έμαθε και πάλι ο βασιλιάς ότι ο Γεώργιος στην φυλακή είναι τελείως υγιής και χαρούμενος και έμεινε άναυδος γεμάτος ταραχή και σύγχυση. Αισθανόταν ότι τα γεγονότα ήταν η συμφορά του και δεν γνώριζε με ποιό τρόπο η τιμωρία θα μπορούσε επιτέλους να τον εξοντώσει, εφόσον τα συμβάντα ξεπερνούσαν τα ανθρώπινα. Αγωνία, φόβος και θυμός τον κατέλαβαν. Ένωθε την παρουσία του Μάρτυρα να γίνεται δήμιος της ζωής του. Βρίζοντας, έδωσε διαταγή να τον φέρουν και πάλι μπροστά του.

Η διαταγή εκτελέστηκε και ο Γεώργιος οδηγείται δέσμιος μπροστά στον αυτοκράτο-ρα, αλλά για όποιον πρόσεχε την ψυχική του κατάσταση καταλάβαινε ότι υπήρχε κάτι ακατανόητο σε σχέση με τα γεγονότα. Πήγαινε πάλι σε κριτήριο, σε ύβρεις, σε τιμωρίες και θάνατο, αλλά όμως καμιά ταραχη η ανησυχία διακρινόταν στα μάτια του. Χαμογελούσε σαν να γνωριζε τι θα συμβεί. Φαινόταν να πηγαίνει σε γιορτή και χαρά παρά σε κριτήριο που θα έβγαζε σίγουρα απόφαση θανάτου. Και ακολούθησε ο εξής διάλογος:

Ο βασιλιάς: «Μέχρι τότε θα υπερηφανεύεσαι για τις ραδιουργίες σου και δεν αλλάζεις γνώμη»;

Και ο Άγιος: «Έως ότου υπάρχει η κατ' εικόνα Θεού ψυχή στο σώμα μου, δεν θα σταμα-τήσω να ελέγχω την ασέβειά σου. Μην αναβάλλεις, κάνε γρήγορα, γιατί δεν θα έχεις μικρό αγώνα. Αγωνίζεσαι με μένα που αγαπώ τον Θεό και ο αγώνας αυτός είναι κατά του κεφαλιού σου και των κατάπτυστων θεών σου».

Αυτά τα λόγια, προκάλεσαν έκρηξη θυμού στον τύραννο και απάντησε: «Λοιπόν είναι ανάγκη να βγάλω την ψυχή σου από το σώμα σου γρήγορα, για να απαλλαγώ μεμιάς από τον αγώνα εναντίον σου και να έχω επιτέλους και γαλήνια ζωή»; Και η διαταγή ήταν να διχοτομηθεί με πριόνι.

Οι δήμιοι με λύσσα έφεραν σανίδες και με δύναμη τον πίεσαν για να του κόψουν το κεφάλι, αλλά ο ηγεμόνας Δαδιανός σηκώθηκε από την καθέδρα και είπε: «Παρακαλώ αθάνατε και μέγιστε βασιλεύ, δεν πρέπει να πεθάνει τόσο σύντομα ο δυσσεβής αυτός εδώ. Καλύτερα να τον λύσουν και να τον πετάξουν σε καζάνι με λιωμένο μολύβι• να συνεχίζει όμως από κάτω να καίει η φλόγα μέχρι να λιώσουν κι αυτά τα κόκκαλά του». Δέχθηκε ο βασιλιάς το αίτημά του και αφού τον έλυσαν, ετοίμασαν την τιμωρία.

Όταν το μολύβι έβραζε σαν υγρό, τον έδεσαν οι δήμιοι με χειροπέδες και προσπαθούσαν να τον πετάξουν στο καζάνι με το μολύβι. Εμποδίζονταν όμως από την δυνατή φλόγα. Ο Μάρτυρας μόλις τους είδε να απορούν και να δυσκολεύονται είπε: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Εσύ που δημιούργησες τον σύμπαντα κόσμο και φύλαξες

ακατάφλεκτους στο καμίνι τους οσίους Παίδες, κι έμένα αν και ανάξιο φύλαξέ με αβλαβή».

Οι χειροπέδες έπεσαν, έκανε τον σταυρό του και πήδησε μόνος μέσα στο καζάνι με θάρρος, όπως πέφτει κανείς σε νερό κατά την ώρα του καύσωνα. Για την πίστη του αυτή, άνεση παρά τιμωρία έγινε γι' αυτόν το μαρτύριο, γιατί ο Κύριος έδειχνε ποιά είναι η πραγματική δύναμη του Σταυρού Του στα μέλη αυτού του μεγάλου αθλητή της ευσέβειας. Ο Γεώργιος δοξολογούσε μέσα στις φλόγες τον Κύριο. Όσοι όμως ήταν κοντά στην φωτιά, έπαθαν σοβαρά εγκαύματα από το μολύβι που τινάχθηκε. Και πάλι έκσταση και φόβος στους γύρω, ενώ ταυτόχρονα δυνατή βροχή έσβηνε την φωτιά και έκανε τους πάντες να φύγουν.

Μόνος έμεινε και πάλι ελεύθερος γυρνώντας στους δρόμους και στις πλατείες της πόλεως. Περισσότερο με την παρουσία του και λιγότερο με τα λόγια του, έπειθε τους πάντες -παρόλους τους διωγμούς- να γίνονται Χριστιανοί. Τα θαύματα που γίνονταν ανάμεσα στο πλήθος που τον προσήγγιζε ήσαν πολλά και εκπληρωνόταν σ' αυτόν το ρητό της Σοφίας: «Η Σοφία στις διεξόδους των δρόμων υμνείται και στις πλατείες ο σοφός με παρρησία συμπεριφέρεται».

Έτσι, το μαρτύριο του Διοκλητιανού συνεχιζόταν και διέταξε και πάλι να τον συλλάβουν. Αυτός ο «αθάνατος» και «αήττητος», όπως του άρεσε να τον αποκαλούν, πολεμούσε να θανατώσει κάποιον που πέρασε τόσες πολλές φορές μέσα από τον θάνατο, χωρίς να πάθει τίποτε και ταυτόχρονα το ότι πολεμάει με κάποια ξένη υπερφυσική δύναμη που συμμαχούσε με τον Γεώργιο, τον είχε καταβάλει τελείως. Οι καθημερινές υποθέσεις της δημόσιας διοίκησης ήταν πολλές και η θλίψη ότι νικιέται συνεχώς από ένα νεαρό τελείως άοπλο, αυτός ο «αήττητος», σούβλιζαν εσωτερικά την ύπαρξή του.

Όταν ο Γεώργιος βρέθηκε και πάλι δεμένος μπροστά του, το βλέμμα του Διοκλητιανού ήταν τελείως ανήσυχο, ταραγμένο και σκοτεινό, αβυσσαλέο από οργή, που δεν μπορούσε να κορέσει το μίσος που κατοικούσε στην ψυχή του. «Όπως φαίνεται -του είπε- επειδή ασχολούμαι πολύ με τις δημόσιες υποθέσεις, εσύ νόμισες, ότι επιμελούμενος άλλα πράγματα, δεν έχω την δυνατότητα να σε εξαφανίσω από την γη. Περιέρχεσαι λοιπόν και μας διασύρεις και πείθεις τους αφελείς να αφήσουν την πίστη των αθανάτων θεών και να πιστέψουν σ' έναν Σταυρωμένο• εγώ όμως θα περιποιηθώ αμέσως την αυθάδειά σου». Διέταξε να τον ρίξουν κάτω, να τοποθετήσουν καρβουνα στο κεφάλι του, μετά να τον κρεμάσουν σε ξύλο και να ξένουν με σιδερένια νύχια το σώμα του. Και ενώ ήδη φάινονταν τα σπλάγχνα και τα κόκκαλα του σώματός του, διέταξε με δαδιά αναμμένα να κάψουν το σώμα του. Κι ενώ τα βασανιστήρια κρατούσαν για πολλή ώρα, ο νους του Μάρτυρα βρισκόταν με προσευχή μέσα στην καρδιά του και το Πνεύμα το Άγιο τον

ανακούφιζε, ώστε ούτε αναστεναγμός δεν ακουγόταν. Σε κάποια στιγμή θεωρήθηκε και πάλι από όλους νεκρός. Δόθηκε διαταγή να βάλουν ότι απέμεινε σε ένα κοφίνι και να τον πετάξουν στο βουνό που λεγόταν «Ήλικας», ώστε να μη βρουν τίποτε από το λείψανό του οι Χριστιανοί.

Αυτό έγινε• και καθώς οι στρατιώτες γυρνούσαν από το όρος, έγινε σεισμός και βροχή. Πλύθηκαν και θεραπεύθηκαν οι πληγές του Μάρτυρα κι ακούστηκε φωνή από τον ουρανό που έλεγε: «Να είσαι ανδρείος Γεώργιε, Εγώ είμαι μαζί σου». Σαν από ύπνο ξύπνησε υγιέστατος και με όλα τα μέλη του σώματός του άρτια•

ευχαρίστησε θερμά τον Χριστό και με θάρρος και σπουδή κατέβηκε στην πόλη κι έφθασε στα ανάκτορα. Οι στρατιώτες που τον είχαν μεταφέρει, τον γνώρισαν. Έκθαμβοι διηγούνταν ο ένας στον άλλο τα γεγονότα και πίστευαν όλο και περισσότεροι. Ο Διοκλητιανός, για να σταματήσει τα γεγονότα, διέταξε αμέσως να θανατωθούν έξω στο βουνό, όσοι κατ' εκείνη την ώρα πίστεψαν, πράγμα που έγινε και αναδείχθηκαν μάρτυρες.

Ο Γεώργιος και πάλι συλλαμβάνεται. Ο Μαγνέντιος είπε στον βασιλιά: «Είναι πολύ πείσμονες οι Χριστιανοί. Προσπάθησε καλύτερα, με ηπιότητα, κολακείες και δώρα να τον πάρεις με το μέρος σου». Ο Γεώργιος μυστικά προσευχόταν. Ο βασιλιάς άλλαξε τακτική: «Μα τον βασιλιά ήλιο του είπε και όλους τους θεούς, εάν πεισθείς σε μένα και θυσιάσεις στους θεούς, θα σε δοξάσω υπέρμετρα σ' όλη την γη, θα σε κάνω συμβασιλέα, γιατί σ' έχω εκτιμήσει βαθύτατα και δεν θέλω να χαθείς».

«Εάν είχα σκοπό να υποχωρήσω σ' αυτές τις μάταιες υποσχέσεις σου, δεν θα έδινα τον εαυτό μου σε μύριους θανάτους. Τώρα μετά από τόσα βάσανα και τιμωρίες που έπαθα μπροστά σ' όλη την Σύγκλητο, νομίζεις ανόητα ότι θ' αφήσω την πίστη μου; Και γιατί έχω υποστεί τέτοια ατιμία, αν είχα σκοπό να πεισθώ στις κολακείες σου;».

«Επειδή τώρα σου συμπεριφέρομαι σαν πατέρας, όπως βλέπεις, ας είσαι χαριστικός προς εμένα, σαν στον πατέρα σου, και ξέχασέ τα όλα. Ορκίζομαι στους θεούς ότι με μεγάλα αξιώματα, δόξα και πλούτη θα σε τιμήσω• μόνο θυσιάσε στους θεούς».

«Επειδή βασιλεύ, βλέπω την τόσο καλή σου για μένα διάθεση, θα κάνω κι εγώ ότι επιθυμείς. Θα ήταν αγνωμοσύνη να αθετήσω τέτοια φιλία• ας πάμε γρήγορα στους θεούς».

Ο βασιλιάς τινάχθηκε αγαλλόμενος, αγκάλιασε τον Γεώργιο και με πασίχαρη φωνή είπε δυνατά: «Ας ευφρανθούν οι θεοί• αγαλλιάσθε άνθρωποι• δέξου Απόλλων αυτόν που σε παρόργισε τόσο πολύ, τώρα δε μετανόησε γνήσια και επιστρέφει σε σένα». Αυτά είπε και έδωσε διαταγές να μαζευτεί στο ιερό όλη η Σύγκλητος, τα πιο τιμημένα στρατεύματα και οι κήρυκες να γυρίζουν στους δρόμους φωνάζοντας σ' όλη την πόλη ότι: «Ο του Γαλιλαίου πρώην πιστός Γεώργιος, πηγαίνει στον μεγάλο Απόλλωνα να θυσιάσει».

Οι Χριστιανοί γεύθηκαν απερίγραπτη θλίψη και πένθος, οι ειδωλολάτρες γέμισαν από χαρά. Βγήκαν παράφορα στους δρόμους και φώναζαν: «Ο Απόλλων νίκησε! Βασίλευε στους αιώνες αυτοκράτωρ Διοκλητιανέ! Ζήτω η αυτοκρατορία των Ρωμαίων! Μεγάλοι οι θεοί του βασιλιά!».

Μπήκαν μέσα στον ναό του Απόλλωνα. Έγινε σχεδόν νεκρική σιγή και ο Γεώργιος προχώρησε μόνος μπροστά, απέναντι από το άγαλμα του Απόλλωνα. Τα πλήθη παρατηρούσαν με κομμένη την αναπνοή και ο Γεώργιος είπε στο άγαλμα κοιτώντας σταθερά προς αυτό: «Εσύ είσαι Θεός και εσένα πρέπει να σέβονται οι άνθρωποι»; Και αμέσως το δαιμόνιο που κρυβόταν πίσω από το άγαλμα, καιγόμενο από το Άγιο Πνεύμα είπε: «Δεν είμαι εγώ Θεός και κανένας δικός μου. Ένας είναι ο αληθινός Θεός και Υιός Του είναι ο Χριστός, δια του οποίου έγιναν τα πάντα. Εμείς είμαστε πριν άγγελοί του και τώρα σαν αποστάτες γίναμε δαίμονες και κοροϊδεύουμε τους ανθρώπους να μας λατρεύουν σαν θεούς». Τα πλήθη έμειναν έκθαμβα και ο Μάρτυρας είπε: «Και εφόσον δεν είστε θεοί, γιατί σφετερίζεστε τιμή που δεν σας ανήκει και κοροϊδεύετε τους ανθρώπους να σας θεωρούν θεούς; Και πως τολμάτε τώρα να μένετε εδώ, εφόσον μπροστά σας στέκομαι εγώ που έχω ονομαστεί δούλος Θεού και μέσα μου κατοικεί ο Χριστός, ο των όλων Θεός»;

Ταραχή μεγάλη και φοβισμένες δαιμονικές φωνές ακούστηκαν και σαν καπνός έφευγαν από τον ναό. Μετά ο Γεώργιος σταύρωσε τα αγάλματα, που έπεσαν πάραυτα και συντρίφθηκαν. Ο βασιλιάς έμεινε εμβρόντητος. Οι ιερείς όμως των ειδώλων άρπαξαν σαν λύκοι τον Μάρτυρα: «Σκότώςέ τον βασιλιά, σκότώςε τον μάγο• καθόλου μην τον λυπάσαι γιατί με τις μαγείες του εξαπάτησε τόσο κόσμο και τώρα σύντριψε και τους θεούς». Και ο βασιλιάς από την ντροπή και τα γεγονότα, αλλά και από τις φωνές των ιερέων, έγινε έξαλλος: «Βρωμερό κεφάλι και από κάθε ραδιουργία γεμάτο -είπε- δεν συμφώνησες να θυσιάσεις στον μεγάλο θεό Απόλλωνα»; Και ο Άγιος είπε: «Τέτοιους θεούς, που με ένα λόγο συντρίβονται στο έδαφος, δεν ντρέπεσαι να τους ονομάζεις θεούς; Δεν καταλαβαίνεις ότι θυσίασα τους θεούς σου στον επουράνιο Θεό μου; Γιατί δεν πείθεσαι τουλάχιστον στον θεό σας, που μαρτύρησε ότι είναι δαίμονες, αποστάτες που σας εξαπατούν, για να γίνεις φίλος Θεού; Τι παραλογισμός, τι τύφλωση, τι παράνοια είναι αυτή, ώστε να μην μπορείτε να δεχθείτε την αληθινή θεογνωσία; Αν σου έχουν μείνει ακόμα τίποτε ξόανα, δείξέ μου πόσα και που είναι και μην έχεις φροντίδα• θα το φροντίσω εγώ».

Πολλοί από την Σύγκλητο άλλαξαν γνώμη. Η γυναίκα του Διοκλητιανού Αλεξάνδρα, έλεγχε τον σύζυγό της πλέον φανερά. Ο βασιλιάς κατέπεσε ψυχικά, πήρε τον Μαξιμιανό και τον Μαγνέντιο, βγήκαν έξω και τούς είπε: «Τι θα κάνουμε φίλοι μου; Να, όλοι, ακόμα και η βασίλισσα πιστεύουν αυτόν τον μάγο κι εγώ δεν ξέρω με

ποιά τιμωρία –μα τους θεούς– να τον εξοντώσω». Ο Μαγνέντιος, πιο έξυπνος από τον Μαξιμιανό, είπε: «Εάν συνεχίσουμε με τιμωρίες, θα είναι ανώφελο για μας και θα γεμίσουμε λύπη. Έχω πειστεί ότι οποιαδήποτε τιμωρία με βάσανα θα προκαλέσει τον κόσμο να πιστέψουν όλοι στον Σταυρωμένο. Καλύτερα να οδηγηθεί αμέσως σε θάνατο». Ο Μαξιμιανός είπε: «Πιο αμείλικτο, αυστηρό και φοβερό άνδρα στην ζωή μου δεν γνώρισα. Κοίταξε, απάτησε ακόμα και την βασίλισσα με τις μαγείες του, συντάραξε την βασιλεία σου, άλλαξε την γνώμη της Συγκλήτου, βάσανα και τιμωρίες εξωτερικές δεν τον αγγίζουν• φόβος τον νου του δεν ταράζει, ο θάνατος δεν συγκλονίζει την ψυχή του, τα αγαθά και οι δόξες δὲν τὸν κολακεύουν. Εάν μου ακούς, με ξίφος κόψε το κεφάλι του, ταυτόχρονα και την αναίδειά του».

Συμφώνησαν οι σύμβουλοι στα λεχθέντα και ο Διοκλητιανός είπε να φέρουν τον Μάρτυρα. «Ιδού, γεμάτε από κάθε κακία, πανάθλιε, με την ολέθρια αναισθησία σου, έχασες τις υπεσχημένες από μένα δωρεές• με τις μαγείες σου ξεπέρασες όλες τις τιμωρίες και όχι μόνο τράβηξες πλήθος κόσμου από την εξουσία μου, αλλά κι αυτήν την βασίλισσα πλάνεψες και κατέστρεψες τους θεούς μας. Ποιών λοιπόν αμοιβών είσαι άξιος; Θα σε ανταμείψουμε με θάνατο για όσα τόλμησες να κάνεις εναντίον μας. Κανένας άλλος δεν μας ταλαιπώρησε τόσο επί της γης». Και διέταξε: «Ο Γεώργιος, ο μύστης του Γαλιλαίου, που αθέτησε τους θεούς και απάτησε με δόλο την βασίλισσα, να αποτμηθεί το κεφάλι μαζί με αυτήν».

Αμέσως οι στρατιώτες τους έβγαλαν έξω από την πόλη. Αυτοί πρόθυμα ακολουθούσαν και προσεύχονταν σ' όλο τον δρόμο. Η βασίλισσα πρόσεχε στον ουρανό και τα χείλη της διαρκώς κινούνταν φανερά σε προσευχή. Και ο Κύριος την άκουσε, δέχθηκε την αγάπη, τον πόθο της, την καταφρόνηση των γηίνων, την αποκοπή δια ξίφους της κεφαλής της και ενώ κάπου κάθησε για λίγο, ο Χριστός πήρε κοντά του –πριν την αποτομή της κεφαλής– την μακαρία ψυχή της.

Όταν έφθασε και ο Γεώργιος στον τόπο της αποτομής, ζήτησε λίγο χρόνο και με στεναγμό από την καρδιά του, προσευχήθηκε: «Εσύ, Κύριε ο Θεός μου, που υπάρχουν προ των αιώνων και στον οποίο εγώ από την νεότητά μου κατέφυγα και μου έδωσες την δύναμη να αγωνιστώ μέχρι τέλους στο μαρτύριο μου, άκουσέ με

παρακαλώ και δέξαι με ειρήνη την ψυχή μου• σώσε με από τα πνεύματα της πονηρίας που κατοικούν στον αέρα και συναρίθμησέ με σ' αυτούς που αγαπούν το όνομά σου. Συγχώρεσε τους διώκτες για όσα κακά διέπραξαν σε βάρος μας και φώτισε τους οφθαλμούς της καρδιάς τους, ώστε να γνωρίσουν την αλήθειά σου και να καταξιωθούν της επουράνιας ζωής και της αιώνιας βασιλείας σου, δοξάζοντας την αγαθότητα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος εις τους αιώνας, αμήν».

Έτσι προσευχήθηκε και προτείνοντας με ευχαρίστηση τον αυχένα, έκοψαν την αγία του κεφαλή, ημέρα Παρασκευή και ώρα εβδόμη, την 23η του Απριλίου μηνός. Το άγιο Λείψανό του από την Νικομήδεια ανεκομίσθη στην Διόσπολη της Παλαιστίνης, στην πατρίδα της μητέρας του.

Η έντονη παρουσία του Θεού στην ζωή του Αγίου Γεωργίου, προβληματίζει τον σύγχρονο άνθρωπο σχετικά με τα υπερφυσικά θαύμασια που συνόδευσαν το μαρτύριό του και ιδιαίτερα γιατί σήμερα δεν βλέπει κανείς τόσο έντονα υπερφυσικά γεγονότα.

Όποιος μελετά συνεχώς το Ευαγγέλιο προσευχόμενος και γνωρίζει αλη-θινά εν Αγίω Πνεύματι την ζωή του Χριστού στην γη, εμβαθύνοντας στον βίο του Αγίου Γεωργίου, θα θυμηθεί τα λόγια του Κυρίου που είπε ότι «όποιος πιστεύει σ' εμένα, θα κάνει ακόμη μεγαλύτερα θαύματα από μένα». Πραγματικά, πόσες φορές ο Κύριος έδειξε την θαυμάσια δύναμή Του! Κατ' αρχάς αυτό το ίδιο τὸ σύμπαν, ὅλη η κτίση και ο ίδιος ο άνθρωπος είναι σαν δημιουργία ένα θαύμα. Στην συνέχεια όταν ο Κύριος περπατούσε ανάμεσά μας, εκτός από άλλα θαύματα, ανάστησε την κόρη του Ιαείρου, τον γιο της χήρας στην Ναΐν, τον τετραήμερο Λάζαρο. Αναστήθηκε στο τέλος και ο ίδιος, αφού προηγουμένως είχε πει: «Εγώ τίθημι την ψυχήν μου ἵνα πάλιν λάβω αυτήν. Ουδείς αἶρει αυτήν ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐγώ τίθημι αυτήν ἀπ' ἐμαυ-του• εξουσίαν ἔχω θείναι αυτήν και εξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αυτήν» (Ιω. 10, 17-18).

Ποῖος ἄνθρωπος μπορεί να μιλήσει με τέτοια εξουσία εναντίον του θανάτου; Μόνον ο Χριστός μπορούσε να πει ως πραγματικός Θεός ότι, «έχω εξουσία και να πεθάνω και να αναστηθώ», δείχνοντας έμπρακτα σε μας ότι με την θυσία τῆς αγάπης και της δικαιοσύνης ως Θεός -παρόλο που ήταν και ἄνθρωπος- χάρισε ουσιαστικά την νίκη κατά της κακίας, κατά του ιδίου του θανάτου.

Στην ζωή του Χριστού, κατά την εναγώνια προσευχή του στο Όρος των Ελαιών, έγινε ο ιδρώτας Του σαν θρόμβοι αίματος. «Πατέρα -έλεγε- εάν είναι δυνατόν να παρέλθῃ ἀπό μένα το ποτήριο αυτό (του ατιμωτικού θανάτου)• πλην ὄχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλά ὅπως θέλεις Εσύ». Στην τέλεια αυτή αυταπάρνηση καλεί και κάθε

πιστό, διότι όλοι πρέπει να αγωνιζόμαστε για την τελειότητα.

«Και ώφθη Άγγελος Κυρίου ενισχύων Αυτόν». Και στον μιμητή της ζωής Του, τον Άγιο Γεώργιο, βλέπουμε να εμφανίζεται Άγγελος, να του χαρίζει την υγεία, να τον ενισχύει. Στο Βάπτισμα, στην Μεταμόρφωση, την Κυριακή των Βαΐων πριν την Σταύρωση, ακούστηκε η φωνή του Θεού Πατέρα• αλλά και στον Άγιο Γεώργιο την ώρα που κινδύνευε, μέσα στους αφόρητους πόνους, η φωνή του ίδιου του Κυρίου, του έδινε κουράγιο. Και πολλάκις όπως συνέβαινε στους Αγίους Αποστόλους, ο ίδιος ο Ιησούς παρουσιαζόταν και συνομιλούσε μαζί τους• αυτό συνέβη και στον Άγιο Γεώργιο. Υπήρξε πραγματικά «σκεύος εκλογής» του ίδιου του Κυρίου για να δοξαστεί το όνομα και η αλήθεια του Χριστού στην γη.

Η τόσο ευγενική διδασκαλία του Χριστιανισμού ήταν δύσκολο να εννοηθεί από έναν κόσμο αγροίκο, που ζούσε μέσα στους κινδύνους και τους συνεχείς πολέμους, από έναν κόσμο χωρίς καμιά παιδεία και που ταυτόχρονα είχε θεοποιήσει την ηδονή των παθών, τον πόλεμο, την ίδια την κτίση.

Μέσα από την είδωλολατρία, που στην πραγματικότητα λατρευόταν ο διάβολος, είχε αναπτυχθεί πάρα πολύ η μαντεία και η μαγεία. Οι ιερείς των ειδώλων ενεργούσαν με την ενέργεια του σατανά διάφορα φανταστικά γεγονότα, που όμως δεν ήταν συνειθισμένα, γι' αυτό καθηλωνόταν γενικότερα ο κόσμος. Προκειμένου ένας τέτοιος κόσμος να δεχθεί μια τόσο υψηλή διδασκαλία, ο πανάγαθος Θεός συγκατέβαινε και γι' αυτό επιτελούσε τόσο μεγάλα θαυμάσια, ώστε να γίνεται κατανοητή η απάτη, να φαίνεται η πραγματική δύναμή Του έναντι τής φανταστικής του εχθρού, να διδάσκεται έμπρακτα η ανεξικακία και η αγάπη.

Η διδασκαλία του Χριστού, διαχρονικά, είναι πάρα πολύ υψηλή. Θέτει αξίες και ηθικές αρχές δυσθεώρητες για τους πολλούς και ο πανάγαθος Θεός προκειμένου να βοηθήσει την ανθρωπότητα, ενίσχυσε ψυχές ευγενικές και καθαρές σαν του Αγίου Γεωργίου, ώστε με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος να φθάσουν σε μεγάλη τελειότητα και να εφαρμόσουν τις εντολές του ευαγγελίου. Επειδή όμως το ύψος αυτό τής αγάπης προς τους εχθρούς και όλο τον κόσμο, από την πονηρία των ανθρώπων θεωρείται ανοησία -αν και στην πραγματικότητα συμβαίνει τελείως το αντίθετο διότι είναι σοφία που πάνω σ' αυτήν έγκειται ή τελειότητα της ανθρωπίνης φύσεως- γι' αυτό και ο Κύριος, επειδή δύσκολα άγγιζε τον κόσμο μόνο η διδασκαλία Του, ενεργούσε τα τεράστια θαύματα, ώστε να συγκινείται το πλήθος, να πιστέψουν και να αλλάξουν τελείως τα ήθη.

Η υπερηφάνεια και η σαρκική ζωή, είναι μέχρι σήμερα θεότητες και ο κόσμος ευκολότερα υποτάσσει την ανώτερη ψυχή στα κατώτερα ένστικτα. Παλαιότερα που είχε επικρατήσει η ανοησία ώστε τα ένστικτα να τα θεοποιήσει κιόλας, δεν

τολμούσε κανείς να φύγει από το κατεστημένο. Αυτό ήταν και συνεχίζει να είναι το έργο των δαιμόνων στην γη μέσα από ψεύτικες φιλοσοφίες αλλά και ανατολίτικες δοξασίες, που δυστυχώς και σήμερα μετά από 2000 χρόνια απατούν πολλούς ανθρώπους. Τότε έπρεπε να χυθεί αίμα πολύ, από αγνές και πιστές στον Θεό υπάρξεις, για να τοποθετηθούν νέες αρχές, πράγμα που κράτησε πάνω από 300 χρόνια και στοίχισε σε μυριάδες ανθρώπων τον πρόσκαιρο θάνατο. Σήμερα όμως όλοι αυτοί τιμώνται σαν Άγιοι από την Εκκλησία, διότι πρωτοστάτησαν και πέτυχαν τὸν ἀληθινὸ στόχο και σκοπό της ανθρωπίνης φύσεως που είναι η θέωση και ταυτόχρονα αγίασαν με την μαρτυρία τους την κτίση, έλαβαν δύναμη κατά των δαιμόνων και προώθησαν στις καρδιές των ανθρώπων το φως του Χριστού.

Σήμερα, η νοησιарχία συνδεδεμένη με την υπερηφάνεια δὲν μπορεί να εξαλείψει τον σπόρο της Αλήθειας που υπάρχει μέσα στις ψυχές των ανθρώπων. Ιδιαίτερα, δὲν μπορεί, όπου η Εκκλησία καλλιεργεί αυτόν τον σπόρο και οι αξίες όσο και να μην εφαρμόζονται, αναγνωρίζονται. Στην εποχή μας, το μαρτύριο σπάνια είναι σωματικό, αλλά ο πραγματικός Χριστιανός, προσπαθώντας να τηρήσει τις εντολές του Χριστού, θα κοπιάζει και θα γίνει μαρτυρας συνειδήσεως, προκειμένου τα συναισθήματα της καρδιάς του, οι σκεψεις του, ο νους του, η θέλησή του κι όλη η ύπαρξή του να Χριστοποιηθεί.

Στην προσπάθεια αυτή, μαζί με την προσευχή και την ανάγνωση, χρειάζεται συμπαράσταση πνευματικών Πατέρων που εβίωσαν αυτή την πραγματικότητα απλανώς.

Σήμερα αυτοί σπανίζουν και μυστηριωδώς όσοι εμφανίζονται πάντως διώκονται. Όμως το έργο του Θεού στην γη δὲν σταματάει κι όσοι ειλικρινά ποθούν τον Θεό, και ανθρώπους θα βρουν και πολύ περισσότερο Εκείνον τον ίδιο.

Οι Άγιοι όμως Μάρτυρες της εποχής εκείνης δὲν εφάρμοζαν διαφορετική διδασκαλία από αυτήν των συγχρόνων αγίων Πατέρων. Προκειμένου να υπομείνουν τις θλίψεις του μαρτυρίου, βίωναν αυτά που οι Άγιοι της Εκκλησίας μας μέχρι σήμερα διδάσκουν. Ο Γέροντας Πορφύριος σε μια διδασκαλία του λέει: «Η τέλεια υπακοή στὸν Θεό, ἔστω κι αν ορισμένα πράγματα φαίνονται δύσκολα και παράλογα, η τέλεια εμπιστοσύνη στα χέρια του Θεού, αυτή είναι η αγία ταπείνωση. Αυτή μεταμορφώνει τον άνθρωπο, τον καθιστά θεάνθρωπο». Τι άλλο βίωσε ο Άγιος Γεώργιος; Μπροστά στα πιο δύσκολα και παράλογα μαρτύρια και τις θλίψεις, είχε μάθει να αφήνει τον εαυτό του στα χέρια του Θεού, σαν στον ίδιο τον πατέρα του. Αυτό δείχνει ότι γνώριζε να προσεύχεται αδιάλειπτα, όπως ο άγιος Απόστολος Πάυλος λέει: «Αδιαλειπτως προσεύχεσθε» και ταυτόχρονα προσευχόμενος έβρισκε την χάρη του Θεού που τον ενίσχυε σ' όλες τις θλίψεις και τις ανάγκες του και η καρδιά του ήταν γεμάτη ευγνωμοσύνη και ευχαριστία προς

τον Θεό, σύμφωνα με το «εν παντί ευχαριστείτε». Ο Άγιος Σιλουανός να τι λέει σε μια διδασκαλία του: «Ο Κύριος νουθετεί με το έλεός Του τον άνθρωπο, για να δέχεται με ευγνωμοσύνη τις θλίψεις. Ποτέ, σ' όλη μου την ζωή, ούτε μια φορά δεν γόγγυσα για τις θλίψεις, αλλά τα δεχόμουν όλα σαν φάρμακο από τα χέρια του Θεού. Γι' αυτό και ο Κύριος μου έδωσε να υπομένω ελαφρά τον αγαθό ζυγό Του». Ο ίδιος λέει ότι πολλές θλίψεις μας περικυκλώνουν και φαίνονται αφόρητες στους ανθρώπους γιατί δεν αφήνουν οι άνθρωποι την γνώμη τους και την θέλησή τους ενώπιον του Θεού, ώστε ο,τι συμβαίνει να το αποδέχονται σαν φάρμακο από την Θεία Πρόνοιά Του.

Να γιατί χρειάζεται η συμπαράσταση πνευματικού ανθρώπου στον αγωνιζόμενο. Όταν η ψυχή βάλλεται από κάθε είδους θλίψεις, ο ίδιος ο πάσχων έχει την αίσθηση -που δεν είναι αλήθεια- ότι εγκαταλείφθηκε από τόν Θεό. Δύο πράγματα μπορούν να τον επαναφέρουν: Κατ' αρχάς η πίστη προς τον Θεό, αλλά η παρουσία, η συμβουλή και η παρηγορία του λογου ενός πνευματικού Γέροντα η εάν ο αγωνιζόμενος είναι έμπειρος ανακαλει την ειρήνη και εν προσευχή μετανοίας -κατά την οποία ο αγωνιζόμενος πρέπει να θεωρεί ότι πάσχει για το πλήθος των αμαρτιών του- προσεύχεται με πόνο και βάθος ταπεινώσεως, που προκαλεί η αποδοχή ότι ο ίδιος είναι αίτιος της θλίψεως, έστω κι αν δεν φαίνεται ότι φταίει στην συγκεκριμένη περίπτωση, σίγουρα όμως ξέρει ότι σε άλλα φταίει και με άλλους τρόπους μας παιδεύει η Χάρις του Θεού. Συνήθως στους αρχαίους πνευματικά, είναι πιο έντονη η ανάγκη παρουσίας του Γέροντα, ενώ στους εμπειροτέρους πιο λίγο, αλλά σ' όλους τους ανθρώπους ή πνευματική αναφορά, είναι απόλυτα αναγκαία.

<http://bit.ly/14UfxEn>